

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 43 september 2016

Met inleiding van

ANDRÉ
STROOBANT

– Jammer voor Nietzsche

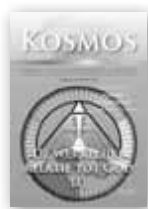
MARTINUS

DE WERKELIJKE
RELATIE TOT GOD

[1]

(1/2)

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

4

Jammer voor Nietzsche

André Stroobant

10

De werkelijke relatie tot God

[1] (1/2)

Martinus

COLOFON

© 2016 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NLI7INGB 0002 6646 92 – BIC: INGBNL2A

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

Met inleiding van

ANDRÉ STROOBANT

– Jammer voor Nietzsche

JAMMER VOOR NIETZSCHE

ANDRÉ STROOBANT

Beste lezer,

Hier is het nieuwe tijdschrift. We proberen er altijd iets leuks van te maken. Dat is deze keer niet gelukt, tenminste voor degenen die het niet leuk vinden als een artikel in delen gepubliceerd wordt. Helaas kan het niet anders. Het gekozen artikel bestaat uit twee delen - en niet van die korte ook - en moet over 2016 en 2017 verdeeld worden

Om jou, lezer, tegemoet te komen wil ik proberen een overzicht te geven van wat er zoal aan de orde komt in het artikel: *De werkelijke relatie tot God*.

Ik zeg wel eens gekscherend dat in iedere tekst van Martinus zijn gehele wereldbeeld niet ver weg is. Met de verklaring van symbolen maar soms ook verstopt in kleine bijzinnetjes doemt er altijd een groter geheel op voor de lezer. In dit overzicht zal ik slechts enkele symbolen noemen uit *Het Eeuwige Wereldbeeld* (HEW) die je zou kunnen lezen voor nadere informatie. Martinus verwijst in dit artikel direct naar maar één symbool. Als ik verwijst naar passages in deze inleiding doe ik dat met een combinatie van twee cijfers, het eerste voor het deel waarin het staat en het tweede voor het hoofdstukje.

Wil een titel van toepassing zijn, dan moet het de vlag zijn die de lading dekt. De titel: *De werkelijke relatie tot God*, bestaat uit twee componenten, God en relatie. Dat zijn de twee belangrijkste onderwerpen in het artikel. Maar er komt van alles aan bod, de spiraalkringloop, het levende wezen, de basisenergieën, de grote geboorte, het gebed en de verbinding

Vorige pagina: *Symbool* nr. 22.

De eeuwige, kosmisch-organische verbinding tussen God en de godenzoon II.

(© Martinus Instituut, reg. 22)

met de geestelijke wereld. Het zwaartepunt in het artikel is de beschrijving van de relatie. Het wel of niet bestaan van God is geen punt van discussie, net zoals in *Het Eeuwige Wereldbeeld 1*. Daar wordt met het eerste symbool God geïntroduceerd met zijn geest die over de wateren zweeft. We zien een witte cirkel die niet getekend is maar gemarkeerd wordt door een vlammenkruis. Uit deze figuur stromen energiegolven het heelal in. In een bijna onopvallend zinnetje zegt Martinus in 1.21: *“Je kunt de Godheid niet ontmoeten wanneer je haat en vervolgt of wanneer je antipathie jegens iemand of iets koestert. Waar je dat doet, daar sluit je je waarnemingsvermogens af, zodat je niet in contact met de Godheid kunt komen.”* Ik vind dat deze woorden veel meer lading krijgen als je tegelijkertijd naar symbool nr. 3 (HEW 1) over intolerantie kijkt.

Het vlammenkruis in symbool nr. 1 (HEW 1) staat voor vuur en licht. De inwijding waarover Martinus veel vertelt in dit artikel heeft ook te maken met vuur en licht. De vuurdoop wordt in eerste instantie beleefd als wit licht met blauwe schaduwen, vervolgens als gouden draden. Johannes de Doper doopte met water, maar Christus zou met vuur dopen, dat is het bestanddeel dat het wezen één met God maakt. Dus geen twijfel over het bestaan van God, wel over wie God is. In ieder geval niet de bejaarde, bebaarde man op een wolk, met een duif.

Het artikel beschrijft in principe symbool 21 (HEW 2). Hierop zien we net als op het hoofdsymbool de rijken van de spiraal: plantenrijk, dierenrijk, waar mensenrijk, wijsheidsrijk, goddelijke wereld en het zaligheidsrijk (mineralenrijk) rechts op het symbool. Linksboven in een rechthoek staan vier cirkels in geel en groen, waar vanuit een straal naar boven loopt. Deze stralen symboliseren de relatie met God in verschillende stadia van ontwikkeling. Daaronder een rechthoek met veel oranje en gele driehoekjes. Daarmee worden de verschillende soorten verbinding tussen de fysieke en geestelijke wereld uitgelegd.

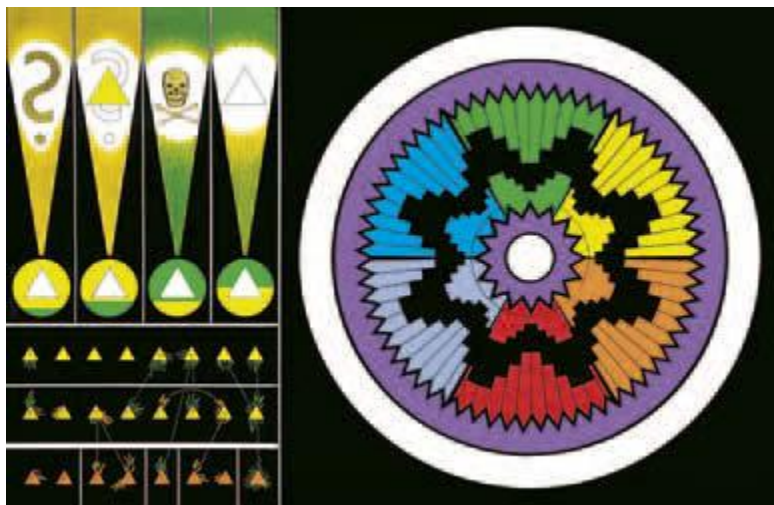
Martinus schrijft in het eerste deel van het artikel veel over

Symbool nr.

21.

De eeuwige,
kosmisch-
organische
verbinding
tussen God
en de goden-
zoon I.

(© Martinus
Instituut, reg.
21)

de vier verschillende relaties met God zoals in de linkerbovenhoek van het symbool getekend. Hij laat die voorafgaan met de beschrijving van de angstkreet van het dier in doodsnood. Dit onderwerp is ook uitgebreid behandeld in het boek *Logica* (is vertaald, nog niet uitgegeven). Met deze beschrijving komt Martinus tegelijk met zijn punt dat ieder levend wezen een kosmisch-organische verbinding met God heeft. Het staat altijd in verbinding met het God, eerst onbewust en automatisch in de vorm van instinct, maar die verbinding moet uiteindelijk de meest intieme worden zodat het wezen, zoals in de bijbel staat, één met de Vader is. Hoe moet je de kosmisch-organische verbinding voorstellen? Ik denk dan bijvoorbeeld aan iemand die zijn enkel verstuikt. Er worden enkelbanden uitgerekt of gescheurd. Er gaan cellen kapot, die voelen dat (denk aan de spiraalkringloop, het dierlijke organisme bestaat uit dierlijke organen en cellen, en deze dierlijke wezens hebben een overmaat aan gevoel, zie daarvoor de combinatie van de basisenergieën in het dierenrijk). Wie zijn enkel verstuikt heeft, zegt dan dat hij pijn aan zijn enkel heeft, maar eigenlijk hebben allerlei weefsels pijn en die pijnbeleving wordt door het zenuwstelsel in de vorm van elektrische impulsen naar de

hersenen gestuurd. Op die manier is er een directe verbinding tussen lichaamscellen en ..., ja, wie? Volgens Martinus met het Ik van het wezen. Het levende wezen bestaat uit drie theoretisch te scheiden componenten: het Ik, het bovenbewustzijn en het geschapene (HEW 1, symbool nr. 6). Dat de verbinding zo direct is, is te verklaren aan de hand van het symbool voor het levenseenheidsprincipe (HEW 1, symbool nr. 7) en ook met dat voor het spiraalkringloop (HEW 1, symbool nr. 14). Zo direct en (zoals Martinus het benoemd) intiem is ook de relatie tussen het levende wezen en God.

De vier in HEW 2 beschreven stadia van verbinding met God zijn die van de natuurmens, de gelovige mens, de materialistische mens en iemand met kosmische bewustzijn. (2.12-2.18)

Als een heuse *cliff-hanger* noemt Martinus pas in het laatste hoofdstuk van deel 1 van het artikel (1.24) hoe we in contact met God kunnen komen via het gebed en hoe dat zoals hij dat noemt technisch werkt. Hiermee duidt hij op de samenwerking tussen fysieke wezens en psychische of geestelijke wezens. Van het laatste noemt Martinus vier voorbeelden, iemand op het fysieke vlak in moeilijkheden, gedachten van een fysiek wezen aan een geliefde overledene, gedachten van een overledene aan iemand op het fysieke vlak en iets over mediumschap.

Het tot stand brengen van het juiste contact met God heeft ook alles te maken met de weg van het levende wezen naar het licht (HEW 1, symbool nr. 4). Grappig genoeg noemt Martinus dat symbool niet maar verwijst hij (in 2.7) naar symbool nr. 2 (HEW 1): *Het wereldverlossingsprincipe*, omdat wereldverlossers als oudere broeders in de ontwikkeling de mensheid steeds een stukje verder geholpen hebben op hun ontwikkelingsweg. Uiteindelijk moeten we in harmonie met de bestaanswetten (of wetten van het leven) gaan leven. Martinus bedoelt hiermee de wet van de naastenliefde, de grondtoon van het heelal is liefde. Alleen in een klein stukje van de spiraal leven de wezens in

de zone van het principe van het doden in het dierenrijk (en dat komt het hevigst tot uiting in de tweede helft van dit rijk) als broodnodig contrast van de liefde. Deze tweede helft is het gebied van de aardemens, die twee kanten in zijn bewustzijn heeft: restanten van dierlijk bewustzijn, die onder de noemer egoïsme vallen, en menselijke eigenschappen, die voor naastenliefde staan. Hij is de gewonde vluchteling tussen twee rijken, het dierenrijk en het ware mensenrijk. Daarover schrijft Martinus in 2.8. De uitdrukking ‘macht voor recht’ is het dierlijke principe of ideaal, waarbij de sterkste, de machtigste of in onze maatschappij de rijkste bepaalt wat er gebeurt. Hier gaat het niet om wat rechtvaardig is. In dit licht noemt Martinus ook het recht op monopolie. Dat de mensen in een land waar bijvoorbeeld olie in de grond zit, het alleenrecht daarop hebben en er goed van leven, is iets wat in het ware mensenrijk, dus op de ‘nieuwe’ aarde die zal komen waarin alle landen onder een wereldregering staan, niet kan voorkomen. De aarde is een gedekte tafel en iedereen die er geboren wordt mag aanschuiven en meeëten. Dan geldt ‘recht voor macht’, dan gaat het erom wat rechtvaardig is. Over het nieuwe wereldrijk met de wereldregering zie symbool nr. 26: ‘Het toekomstige volmaakte wereldrijk’ (HEW 2).

In verband met het gebed wijst Martinus op een bijbeltekst die alleen Mattheüs geschreven heeft. In vers 6 staat: “Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bidt tot uw Vader in het verborgene, en uw Vader die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.” (Nederlands Bijbelgenootschap, 1962). Ik zou wel eens willen weten hoe jullie, lezers, deze tekst lezen, vooral het stukje: ‘bidden tot God in het verborgene’. Waar hoort dat ‘verborgene’ bij? Bij bidden of bij God? Ter illustratie. Via de website www.biblegateway.com kun je allerlei bijbels raadplegen. Om mijn vraag over de plaatsing van ‘in het verborgene’ te illustreren vond ik de volgende vertaling in *Het Boek*: “Als u bidt, moet u dat ergens doen, waar u helemaal alleen bent. Doe de deur achter u dicht en bidt in

het geheim tot uw Vader. En uw Vader Die al uw geheimen kent, zal u belonen.” Zie, het verborgene of hier geheim is met het bidden verbonden. De tekst die Martinus citeert wijkt af, dat is niet vreemd, hij citeert uit zijn hoofd. Los daarvan kunnen bijbelvertalingen van elkaar verschillen, in de loop van de tijd maar ook tussen de verschillende landen (vertalen is nu eenmaal interpreteren). Bijv. Luther heeft een tekst die gelijk is aan de hierboven geciteerde versie van het Nederlands Bijbelgenootschap. Een Engelse (King James) vertaling en de Deense vertaling die Martinus aanhaalt, wijken af en zijn hetzelfde als een oudere Nederlandse vertaling (ook van het Nederlands Bijbelgenootschap uit 1927) waarin staat: “Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uwe binnenkamer, en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader, DIE IN 'T VERBORGENE IS; en uw Vader die in 't verborgene ziet, zal het u in 't openbaar vergelden.” Een blik in een uitgave van de Jehova's Getuigen van Het Nieuwe Testament met de oorspronkelijke Griekse tekst en transcriptie in het Engels bevestigt de omschrijving ‘die in 't verborgene is’. In dit geval zit *Het Boek* dus fout. (En hoeveel meer gevallen zijn er?). Martinus omschrijft ‘het verborgene’ later in zijn artikel als ‘het onbekende’.

Maar om terug te komen op de werkelijke relatie tot God: uiteindelijk komt het erop neer dat Martinus zegt dat we een intieme verhouding met God krijgen die alle aardse relaties overtreft. Het is zelfs zo, dat er in het bestaan slechts twee wezens bestaan: God de Vader (omdat Hij alles is) en de godenzoon. Dan zien we niet meer de veelheid maar de eenheid in alles (zie eventueel HEW symbolen 8, 9 en 10). Het hoofdsymbool (HEW, nr. 11) heeft als titels: *Het eeuwige wereldbeeld*, *Het levende wezen nr. 2* en *De eeuwige god en de eeuwige godenzoon*.

Dat Nietzsche heeft gezegd dat God dood is, blijkt dus helemaal niet uit het wereldbeeld dat Martinus voor ons beschreven heeft. Integendeel.

.....

DE WERKELIJKE RELATIE TOT GOD [1]

(1/2)

MARTINUS

I.I. De angstkreet van het dier in doodsnood is een onbewust gebed tot de Voorzienigheid

Lieve vrienden! Ik wil graag met jullie praten over de werkelijke relatie tot God. Omdat ons gehele lot, ja, alles waarmee we in aanraking komen – en dit alles is in zijn diepste analyse de Godheid – het resultaat is van terugkerende reacties vanuit de ons omringende natuur, is ons lot dus het resultaat van onze relatie tot de Godheid. Daarom is het voor ons van groot belang om te begrijpen hoe we ons moeten gedragen om tot een juiste relatie tot God te komen, want alleen daardoor kunnen we een volmaakt gelukkig lot en volmaakte vrede in onze ziel verkrijgen.

In datgene wat we het dierenrijk noemen, maken we voor het eerst in de spiraal kennis met een neiging tot een beginnende relatie tot God. De planten hebben zoals u weet hier op het fysieke vlak enkel vermoedensbewustzijn. Ook het dier baseert zijn leven in zeer hoge mate op vermoeden. Als het in levensgevaar komt slaakt het een angstkreet, maar doet dat pas wanneer zijn eigen krachten niet langer toereikend zijn en het geen uitweg voor redding ziet. Deze kreet in doodsnood slaakt het puur instinctief en op zich is het een onbewust verzoek aan een autoriteit, een Voorzienigheid, om hulp. Als ik de uitdrukking onbewust gebruik is dat omdat het dier er geen

dagbewuste kennis van heeft dat er een Voorzienigheid bestaat die hem kan helpen. Het is belangrijk om zich te realiseren dat het dier pas een kreet slaakt als het alle redmiddelen geprobeerd heeft. Dat toont ons dat de kreet hier op het fysieke vlak geen doel heeft. Omdat alle dieren die een stem hebben echter in doodsnood een kreet slaken, voordat ze ten onder gaan, heeft deze kreet geen andere analyse dan dat het een onbewust verzoek aan de Voorzienigheid is om hulp. Maar een verzoek aan een Voorzienigheid is, ook al is het onbewust, een gebed en het 'gebed' van het dier is dan ook de eerste prille of latente vorm van een relatie tot God.

Naarmate het dier het ene leven na het andere in levensgevaar komt en een angstkreet slaakt, wordt het zich geleidelijk aan meer bewust van zijn fysieke bestaan. Door de angst worden er impulsen in zijn bewustzijn tot leven gewekt en deze ontwikkelen zich tot beginnende voorstellingen over het bestaan van een Voorzienigheid. Als het dier in zijn ontwikkeling tot hier gekomen is, is het geen dier meer maar een beginnende aardemens in de vorm die we een natuurmens noemen.

*Foto:
Demetrius
John Kessy
(Serengeti
National
Park)*

1.2. De voorstelling van de natuurmens dat de natuur bezielid is

Als het levende wezen in zijn ontwikkeling van dier naar mens het stadium van natuurmens heeft bereikt, heeft het gaandeweg het vermogen gekregen om zijn intelligentie zo

zeer in dienst van de drang tot zelfbehoud te gebruiken, dat het de macht en superioriteit verworven heeft die nodig zijn opdat het zelf zijn organisme kan beschermen tegen aanvallen en overvallen vanuit de omgeving. Dat doet echter niets af aan het feit dat het nog steeds vanwege zijn gewoontebewustzijn, puur automatisch, een innige relatie met de Godheid heeft. Het kan het bestaan van God nog niet zuiver rationeel begrijpen, maar het wezen heeft uitstekende vermogens om te geloven dat Hij bestaat. In dit stadium baseert het zijn leven nog op louter ongedefinieerde gevoelsmatige zintuigwaarnemingen. Op basis hiervan vormt het zich een beeld van de Voorzienigheid dat aansluit bij zijn ervaringen. Dat dat een beeld van een mens moet worden, is duidelijk. Weliswaar een mens van grotere afmetingen en uitgerust met alle eigenschappen die voor de natuurmens het meest begerenswaardig zijn. De natuurmens stelt zich de natuur voor als bezielde en gelooft dat de Godheid bijvoorbeeld in een boom, in een steen of in een berg woont. Ongeacht de primitiviteit van deze voorstellingen getuigen ze van een bestaande relatie tot God, een voorstelling van iets groters en hogers dan zijn eigen bestaan. Vanaf de meest primitieve mensen tot de trede waarop wij zelf staan, zien we dat alle mensen leven met het geloof in en de hoop op een hogere bestaansvorm dan die welke de individuele mens op dit moment beleeft. Zonder deze hoop zou het leven voor de overgrote meerderheid van de mensheid geen waarde hebben.

1.3. De opvatting over de Godheid verandert in overeenstemming met de ontwikkeling van de intelligentie

Omdat de natuurmens in een wereld leeft waarin hij zich in hoge mate bedient van het principe van het doden, zien we dan ook dat zijn godheid een wezen is dat uitgerust is met de meest volmaakte eigenschappen om te doden. Het is een god

van oorlog, geen god van liefde. De nawerkingen van deze religieuze cultus kennen we vandaag de dag als de uitdrukkingen 'heilige woede' en 'gerechte toorn' (Ps. 78:31). Maar de natuurmens had een veel volmaaktere relatie tot God dan de mensen nu hebben. Zijn denkvermogen was niet zo ver ontwikkeld dat zijn ziel plaats kon bieden aan twijfel aan het bestaan van de Godheid. Omdat het leven van de natuurmens echter verliep als een sterke overtreding van de bestaanswetten, werd het een leven met veel lijden. Als je haat en moord zaait, oogst je haat en moord (zie Gal. 6:7). Als je haat en vervolgt, word je zelf gehaat en vervolgd. Door deze lijdenservaringen wordt het denkvermogen ontwikkeld, omdat de vervolgte mens gedwongen wordt om zijn verstand te gebruiken om de gevolgen van de vervolging te vermijden. Het algehele gevolg van het lijden in het dierenrijk is daarom een ontwikkeld intelligentievermogen. Met behulp van de ontwikkelde intelligentie kon de natuurmens steeds volmaaktere voorstellingen maken van de Godheid die hij in het begin slechts kon vermoeden. Deze voortdurende verandering van de opvatting over de Godheid ging door tot aan het christendom, dat het voorlopig meeste volmaakte beeld van God voortbracht.

1.4. Het christendom is nog heidens

De moderne beschaafde mens noemt de vorm van godsverering uit het verleden heidens, maar waar houdt het heidendom op? Het christendom is nog heidens zolang zijn aanhangers niet in rechtstreekse verbinding met de Godheid gekomen zijn. Zolang iemand de Godheid niet zelf heeft kunnen beleven, kan zijn vorm van godsverering niet volmaakt zijn en als zij dat niet is, is zij heidens. De vorm van godsverering kan zich meer of minder dicht bij het volmaakte stadium bevinden, maar zolang zij niet volmaakt is, is zij onzuiver.

Als kind hebben we tijdens de godsdienstles geleerd, dat

God een groot en almachtig wezens is dat hoog in de hemel zit. De hemel is echter geen ‘bepaalde plaats’. De hemel is een mentale toestand waarin we op dit moment kunnen verkeren. We hebben ook geleerd dat God verscheidene bewustzijns-eigenschappen heeft: Hij kan kwaad worden, Hij kan straffen, Hij kan gunstig gestemd worden en Hij kan ons onze zonden vergeven. Als we al deze voorstellingen bestuderen, zullen we zien dat het geloofsvoorstellingen zijn die analoog zijn aan de trede die de mensen die het christendom verbreid hebben zelf vertegenwoordigden. In deze voorstelling wordt God tot een groot mens gemaakt die alle eigenschappen heeft die de mensen zich konden wensen, maar niet hun tekortkomingen, in ieder geval niet de eigenschappen die gewone mensen voor tekortkomingen aanzien. Maar ook het beeld van God in het christendom is niet het uiteindelijke. De ontwikkeling van de intelligentie van de mens gaat door en in het

Een voorstelling van de Goddelijke Drie-eenheid: de Vader, Zoon en heilige geest.

licht van zijn groeiende verstand ziet de aardse mens dat de gelovige net zo goed door verdriet, zorgen en lijden geteisterd wordt als de ongelovige. De God van het christendom heeft zijn aanhangers niet tegen een ongelukkig lot kunnen beschermen. De duisternis raast nog steeds in de wereld en het principe van het doden manifesteert zich in een overweldigende ontplooiing. De mensheid is nooit ofte nimmer eerder in haar geschiedenis in de mate als nu beleerd over de disharmonie van haar eigen gedrag met de wetten die nageleefd moeten worden, wil het leven gelukkig kunnen zijn. De afstand tussen het leven waarvan de mensen zich voorstellen dat God dat

heeft en dat van henzelf is groter dan ooit.

Het godsbeeld van het christendom is niet volmaakt, ook al is het het meest volmaakte dat tot op heden verkondigd is. De aanhangers van het christendom stellen zich God voor als iets heel anders dan en geheel verschillend van hun medewezens, van de natuur, de energieën en de stoffen. Al deze dingen, geloven ze, zijn iets anders dan de Godheid. Ja, afgezien van mensen, dieren en misschien ook planten geloven ze dat het dode krachten zijn. Ze geloven ook dat er een ander wezen is, de duivel, die de vijand van God is. Natuurlijk moet Hij voor deze mensen een vijand hebben wanneer ze er zelf een hebben. De mens is gewend om te haten, zich te wreken, te straffen en te vergeven. Het is daarom heel gewoon dat hij zich voorstellingen heeft moeten maken van een God met dezelfde eigenschappen. Daarom werd de voorstelling van de Godheid in het christendom een weerspiegeling van een mensenbewustzijn, ja, bovendien van het bewustzijn van een primitief mens.

1.5. Het christelijke godsbeeld kan geen nieuwe wereldbeschaving dragen

De opvatting van de primitieve mens over God is zoals ik u nu verklaard heb. Maar het is uitgesloten dat op deze opvatting een nieuwe beschaving opgebouwd kan worden. Naarmate alle informatie die bijvoorbeeld via kranten, radio, tijdschriften, boeken en lezingen het bewustzijn van de mensen ingaat en hen inlicht over de ene grote onvolmaaktheid na de andere van het principe van het doden en naarmate de geweldige hoeveelheid ervaringen die de praktische belevingen de mensen geven, hen verder ontwikkelen, zal het onvermijdelijk zijn dat het godsbeeld dat het christendom opgesteld heeft, verouderd en uit de tijd raakt. De structuur van het godsbeeld van het christendom kan geen nieuwe wereldbeschaving dragen. En we beleven dan ook hoe de kerken steeds leger raken.

We zien hoe het steeds moeilijker wordt voor de geestelijken om de mensen in een eeuwige hel te laten geloven en hen te laten geloven dat ze een eeuwige straf zullen ondergaan als ze niet goed zijn. Dat we vanaf het moment van overlijden in alle eeuwigheid moeten boeten voor een enkele misstap, daar hebben de mensen moeite mee om dat als ideaal te zien. Als iemand dat als juist kan beschouwen, moet hij zelf op een trede staan, waarop hij heel intens kan haten. Het kan onmogelijk juist zijn dat er zo'n discrepantie zal bestaan tussen misdaad en straf. Als de geestelijken op zijn minst de mensen konden doen inzien dat het een redelijke verhouding was tussen vergrijp en straf, konden ze hen misschien nog in de hel laten geloven als iets reëls. Daarbij komt dat een mens, van wie gezegd wordt dat hij geschapen is en dat hij daarom niet eerder geleefd heeft en van wie dus op geen enkele manier gezegd kan worden dat hij dit leven gewenst heeft, ook op geen enkele manier zijn aangeboren karakter verweten kan worden. Als het christelijke godsbeeld juist is en God in algemene zin almachtig is, moet Hij, toen Hij een wezen schiep, toch bij voorbaat weten hoe dat zou worden, en dan moet Hij dus gewenst hebben dat deze mens veroordeeld zou worden tot een afschuwelijke lijdens-toestand, terwijl andere wezens een enorm gelukkig bestaan zouden beleven. Als het christelijke godsbeeld juist is moet de consequentie zijn dat God in staat is om volledig volgens plan naar zijn wil een mens te scheppen. Maar als dan gesteld wordt dat de mens niet eerder geleefd heeft en hij er dus niet verantwoordelijk voor is dat hij als misbaksel geboren is met slechte zintuiglijke vermogens en in een hopeloze omgeving, ja, misschien opgevoed wordt tot misdadiger, is het dan een teken van rechtvaardigheid om te verlangen dat deze mensen goed zullen zijn, omdat ze in het tegenovergestelde geval gestraft zullen worden met een eeuwige hel? Het is niet moeilijk om te zien dat zo'n gedachteninstelling thuishoort in de voorstellingswereld van een primitief menselijk bewustzijn. Zolang de mens gelooft dat het grootste wezen een wezen van straf en

haat is, dat eventueel wel gunstig gestemd kan worden door een groot offer, door de kruisiging van een godenzoon, opdat de schuldigen vrijuit kunnen gaan, laat hij zich leiden door een primitieve voorstelling, een gevoelstoestand die niets met een logisch denkvermogen te maken heeft. Het moet zonneklaar zijn dat men een begane misdaad niet kan rechtvaardigen door een onschuldig mens te laten lijden. Je zou toch denken dat het merkwaardig is dat God zo'n offer verlangt om zich gunstig te laten stemmen. Als Hij op die manier mild te stemmen is, kan Hij degene die de misdaad heeft begaan zijn straf toch ook kwijtschelden zonder dat een onschuldige daarvoor moet lijden.

1.6. Het materiële onderzoek

Ondertussen vertegenwoordigen al deze voorstellingen gewoon een primitieve terminologie die in duigen moet vallen voor iemand met een enigszins ontwikkelde intelligentie. Maar zij heeft een missie gehad voor de mensen die regelrecht uit de barbarij kwamen en het christendom moesten aannemen. Voor degene die vele levens geleefd heeft in mentale toestanden waarin het primitief en onwaardig was om een natuurlijke dood door ouderdom te sterven en waar iemand moest doden om een idealist te zijn, is het niet mogelijk om zomaar ineens naar zo'n verheven levensinstelling over te gaan als die welke Jezus de mensen leerde. Daarom zijn de woorden van Jezus en de overige wereldverlossers verdraaid en aangepast aan de voorstellingswereld van de wezens die bekeerd moesten worden. Men heeft geprobeerd de verschillende ongunstige consequenties te verhelpen die het overgeleverde godsbeeld had. Men kon echter niet datgene blijven redden dat ten onder moet gaan, wil de Godheid werkelijk in de wereld geopenbaard worden. Wanneer de mens een stadium bereikt waarin hij zich onbehaaglijk voelt bij het moeten haten en zich

wreken en in veel hogere mate de drang voelt om te vergeven en te begrijpen, komt hij onontkoombaar in conflict met de overgeleverde voorstelling van de Godheid. Dan gaat hij twijfelen en omdat hij nog niet genoeg denkvermogen heeft om het ontstane probleem zelf op te lossen, wordt hij vrijdenker. Hij onderzoekt nu het leven alleen binnen de zuiver materiële gebieden en hoopt daar de oplossing van het levensmysterie te vinden. Mensen kunnen zich zo in het materiële onderzoek verdiepen en zo onder de indruk raken van de vele grote vraagstukken die zich hier openbaren dat ze geloven dat de fysieke materie – hiertoe ook stralen en golven – alles is wat er bestaat. Ze zijn dan verder van de Godheid afgeraakt dan toen ze natuurmensen waren.

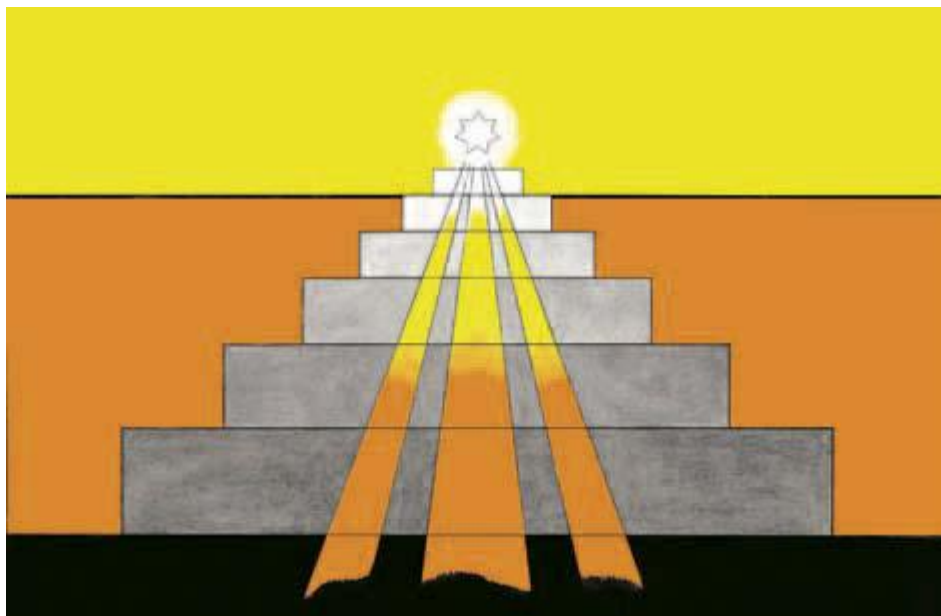
1.7. Al onze belevingen, al onze denkbaarheid en al onze manifestaties zijn godsverering

Als je bij mensen die diep in het materiële onderzoek zitten, het woord God laat vallen, kun je ze horen zeggen: “Goeie genade.” Het religieuze is naïef geworden, iets wat ze ontgroeid zijn. De materialistische wetenschapper meent dat hij zich losgemaakt heeft van het religieuze gebied, hij houdt zich alleen bezig met het materiële gebied, wat in diepste zin ook een godsverering is, maar alleen heet het niet zo. Maar al onze belevingen, al onze denkbaarheid, al onze manifestaties zijn godsverering. We kunnen gewoonweg niet leven zonder bewust of onbewust in contact te staan met de Voorzienigheid. De meeste mensen zien niet dat ze door de Voorzienigheid omringd zijn als ze mooie landschappen zien, of bewonderenswaardige wetenschappelijke uitvindingen, kunst of wat je ook maar kunt opnoemen. Al deze dingen zijn geschapen op basis van de kennis die de mens de natuur ontfutseld heeft. Deze gedachtenloze vreugde over de dingen kan gedurende een tijdje in de ontwikkeling genoeg voor hem zijn; heel die ver-

rukking kan het bewustzijn een tijdje vullen, zodat hij de Godheid niet mist. De mensen geloven dat het begrip Godheid iets is wat bij primitieve mensen hoort. En toch is het voor degene die nadenkt volstrekt duidelijk dat de mensheid niet echt gelukkig kan worden voordat haar relatie tot de Godheid volmaakt is. En dat is die niet zolang men alleen maar tevreden is met bekwaam zijn in het onderzoeken van de fysieke materie en daardoor een zogenaamd geweldig goed verstand verworven heeft. Dat is niet genoeg om verdriet en lijden te voorkomen. We zien dan ook dat wetenschappers zowel als genieën het voorwerp zijn van dezelfde lijdenservaringen als alle anderen. Ze maken dezelfde moeilijkheden mee als alle anderen, zowel financieel als lichamelijk. Dat toont ons dat hun eigen leven niet volmaakter geworden is dan het onze, en dat al hun kennis de wereld niet lichter en gemakkelijker gemaakt heeft om in te leven. Schijnbaar hebben de mensen gelijk die beweren dat de wereld steeds slechter wordt om in te leven. Maar de mentale duisternis die u nu beleeft, heeft zijn diepe missie. Deze roept in alle normale mensen een verlangen op naar het tegenovergestelde ervan. De mens verlangt nu intens naar vrede, en deze vrede zal komen. De mens verlangt naar 'een rijk dat niet van deze wereld is' (zie Joh. 18:36), en dat rijk is bezig geboren te worden. Zoals de huidige wereld het resultaat is van een mentale instelling, zo zal een nieuwe wereld ook het resultaat worden van een mentale instelling. Maar deze instelling zal anders zijn dan die welke de basis vormt voor alles wat we vandaag de dag beleven. Naar die nieuwe instelling is de mensheid nu op weg. Via alle nu voorkomende omstandigheden, die hun beëindiging tegemoet snellen, zullen de mensen gaan zien dat hun vroegere idealisme niet toereikend was. Ze zullen gaan zien dat ze een nieuw geestelijk fundament moeten hebben om op te staan. De mens is op weg naar een nieuwe opvatting over het bestaan en is op weg naar het beleven van een nieuwe relatie tot de Godheid.

1.8. De ontbrekende schakel tussen het christendom en het dagelijks leven

U kent allemaal het verhaal van de schepping van Adam en Eva uit de bijbel (zie Gen. 1:27), maar dat moet u er niet toe verleiden te geloven dat de mens volmaakt ‘geschapen’ is. Het scheppingsverhaal is symbolisch en in een vorm gegoten die paste bij de mentaliteit van vroegere tijden. Als dat niet zo geweest was, hadden de mensen uit het verleden er niet door geïnspireerd kunnen worden. Deze mensen die alleen het vermogen hadden om te geloven, stelden zich God voor als een almachtige autoriteit in de vorm van een verheven almachtig wezen ergens ver in het wereldruim. En als Hij almachtig was, moest Hij natuurlijk de mens ook in één keer volmaakt kunnen scheppen. Maar op zo’n beeld van een Godheid als een autoriteit met bovennatuurlijke vermogens kan de ontwikkelde mens zijn leven niet baseren. Hij moet een beeld van de Godheid hebben waarmee zowel zijn gevoel als zijn intelligentie oftewel zijn zin voor logica bevredigd kan worden. En zo’n beeld is de mensen ook beloofd in de vorm van de ‘Voorspreker (Trooster), de heilige geest’ (zie Joh. 14:26). De heilige geest is, zoals ik vaak gezegd heb, geen persoon maar een bewustzijnstoestand. Geest is hetzelfde als bewustzijn. De heilige geest is de bewustzijnstoestand waarmee iemand in staat is, zowel met gevoel als met intelligentie, de kennis of informatie te begrijpen die de schakel vormt tussen de grote basiswaarden van het christendom en het dagelijkse, praktische leven. Juist deze schakel ontbreekt vandaag de dag in de christelijke samenleving op aarde. Zonder deze schakel zal het niet mogelijk zijn om een zin of rechtvaardigheid te ontdekken in het dagelijkse bestaan. Het is dan ook het ontbreken van dit verbindingsstuk waardoor de mensen het officiële christendom de rug toegekeerd hebben en zich tot de materiële wetenschap wenden. Omdat de materiële wetenschap slechts meet- en weeguitkomsten geeft en degenen die zich ermee bezighou-

den, geloven dat ze de waarheid alleen kunnen vinden door te wegen, te meten en te registreren, zijn er heel wat mensen van wie hun honger naar de oplossing van het levensmysterie ook door de materiële wetenschap niet gestild kan worden. Deze mensen zoeken dan de geesteswetenschap. Omdat de puur materiële wetenschap echter verblind is door haar eigen onderzoeksresultaten en zij het attenderen op de ontbrekende schakel door de geesteswetenschap als datgene wat de uiteindelijke waarheid geeft, niet wil accepteren, zal er vooralsnog bijna vijandschap bestaan tussen de materiële wetenschap en de geesteswetenschap.

*Symbol nr.
3.
Het Wereld-
verlossings-
principe.
(© Martinus
Instituut, reg.
3)*

1.9. De vrucht van het christendom is de omvorming van de krijger tot de beschaafde mens

Ook al heeft noch de materiële wetenschap noch het officiële christendom de werkelijk zoekende mens tevreden kun-

nen stellen, is het niettemin toch een feit dat het christendom ondanks de ontbrekende schakel een zeer fundamentele kracht is geweest in de loop van de tijd. We hebben het aan het christendom te danken dat we ziekenhuizen, sanatoria, zwakzinnigengestichten en psychiatrische ziekenhuizen hebben kunnen bouwen – dat is het principe in het verhaal over de barmhartige Samaritaan (Luc. 10:25-37) omgezet in een moderne en uitgebreidere vorm – alsook dat we een georganiseerde maatschappij hebben met bijvoorbeeld politie, brandweer, universiteiten en scholen. Dat alles is de vrucht van de omvorming van de mensen van Vikingen en geweldige krijgers tot beschaafde mensen door het christendom. Wel is er een grote groep die deze omvorming nog niet doorgemaakt heeft. Deze groep is nog maar zo ver dat zij nog steeds het principe van het doden huldigt met alle daartoe behorende illusoire begrippen van eer. Maar deze mensen zullen door de eigen taal van het leven beleerd worden in de wetten van het bestaan. Zolang mensen de begrippen van eer van het principe van het doden huldigen, zijn ze in disharmonie met de wetten van het bestaan. Als je doodt, kweek je dood. Daarmee wordt de oorlog echter uitgebreid. En je schaft de oorlog niet af door hem uit te breiden. De oorlog kan maar door één factor afgeschaft worden: liefde. Liefde is het tegenovergestelde van oorlog. Liefde manifesteren is bijvoorbeeld ‘de rechterwang toekeren als je op de linker geslagen wordt’ (zie Matth. 5:39). Wie dat doet, doet veel meer

Citaat

De mensen geloven dat het begrip Godheid iets is wat bij primitieve mensen hoort. En toch is het voor degene die nadenkt volstrekt duidelijk dat de mensheid niet echt gelukkig kan worden voordat haar relatie tot de Godheid volmaakt is.

voor het afschaffen van de oorlog dan een heel leger. Tot dat besef komen is het doel van mijn analyses.

1.10. Het doel van de kosmische analyses

Dat ik mijn analyses geschreven heb, is om u inzicht te geven in de oplossing van het mysterie van het bestaan, die u kan helpen een gelukkiger en vrediger leven te krijgen. Het doel van mijn werk is onder andere u kennis te geven waarmee u het welbevinden kunt krijgen waar u naar hunkert en om een zin te vinden in veel waarin u eerder geen zin kon vinden. Maar in de eerste plaats is het doel van mijn werk de ontbrekende schakel te beschrijven tussen het officiële christendom en het dagelijks leven. Deze schakel is de belichting van de grote waarheden: reïncarnatie en onsterfelijkheid, met behulp van de analyses, zodat de mensen de vertakkingen ervan tot in het praktische leven kunnen zien. Het doel van mijn werk is bovendien u aan te moedigen om aan uzelf te werken, en uw gedachtengang en wilsturing zodanig te beïnvloeden dat u steeds meer logisch gaat denken en handelen. Want als u ontdekt dat deze of gene handelwijze logisch is, kunt u op den duur niet tegen deze logica in handelen zonder abnormaal te zijn en met de handelwijze van abnormale mensen kun je geen rekening houden. Een logisch handelend mens is gezond, een abnormaal handelend iemand is ziek.

1.11. De goddelijke sacramenten

Als ik daarom de ontbrekende schakel opnieuw aanbreng, wat ik aan het doen ben, is dat om het mogelijk te maken het wereldbeeld van het christendom verder te ontwikkelen. In de terminologie van het christendom bestaan er naast de grote waarheden begrippen zoals doop, vergeving der zonden en

genade. Deze begrippen zijn zwakke pogingen om een brug te slaan tussen de grote waarheden en het dagelijks leven, maar het zijn slechts surrogaten voor de schakel die ontbreekt. Surrogaten kunnen de intelligentie echter niet bevredigen. Ze kunnen wel een tijdelijke geruststelling en een – weliswaar ook tijdelijke – vrede geven in de ziel van de mensen die nog in staat zijn om te geloven. Hetzelfde geldt voor de gedachtenvoorstelling: “Gods wegen zijn onnaspeurlijk” (Rom. 11:33).

Het is belangrijk om in te zien dat de doop en de overige sacramenten hulp geboden hebben aan de mensen die het vermogen hebben om te geloven. Daarom zijn de sacramenten goddelijk, wat weer wil zeggen dat er absoluut geen enkele reden bestaat om ze te veroordelen, integendeel. De sacramenten ontvangen is ook een vorm van godsverering en als geestesonderzoeker kun je ze daarom alleen maar verdedigen en nooit aanvallen. We moeten hierbij voortdurend in gedachte houden dat niets volwassen geboren kan worden. Alles moet net zoals een klein zaadje de tijd hebben om te groeien. Zo moest de relatie van het levende wezen tot God ook in het klein beginnen, wat we in de eerste verschijning ervan als de angstkreet van het dier in doodsnood juist ook zagen. Vanaf deze angstkreet heeft deze relatie zich verder ontwikkeld via bijgeloof, afgoderij, ervaringen en overtredingen van verschillende aard, totdat op een goede dag de vraag naar de samenhang tussen de grote religieuze basiswaarheden en het praktische leven actueel werd.

(Wordt vervolgd.)

Het artikel is het verslag van een lezing die Martinus gegeven heeft in januari 1942 in het Livets Bog Bureau. Het artikel is gemaakt op basis van het stenogram van onder meer Hans Bønnelycke. Nieuwe spelling en kopjes door Torben Hedegaard zijn goedgekeurd door het bestuur op 8-8-2013. Voor het eerst verschenen in de Deense Kontaktbrev nr. 9-11, 1942, met als titel: *Det sande gudsforhold*.

